

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. N.,** zastoupen JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2012, č. j. 41 Ad 53/2011 - 55, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 41 Ad 53/2011 - 65,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2012, č. j. 41 Ad 53/2011 - 55, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 41 Ad 53/2011 - 65, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi JUDr. Tomáši Vymazalovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 960 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2011, č. X1, o námitkách podaných proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2011, č. j. X, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o změnu výše invalidního důchodu podle ustanovení § 41 odst. 3 a pro nesplnění podmínek § 39 odst. 2 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Brno - město ze dne 16. 2. 2011 je stěžovatel nadále invalidní pro invaliditu II. stupně. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Ze žaloby podané ke krajskému soudu vyplývalo, že stěžovatel se domáhal, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení, a to s poukazem na špatný zdravotní stav stěžovatele.

Krajský soud v Brně při svém rozhodnutí vycházel z posudku Posudkové komise MPSV ČR, pracoviště Brno, ze dne 25. 1. 2012, č. j. 2011/4659 - BR. Soud konstatoval, že zdravotní stav žalobce byl posouzen Posudkovou komisí MPSV ČR, pracoviště Brno, která ve svém závěru uvedla, že na základě prostudované zdravotní dokumentace a stavu zjištěného při jednání dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí šlo u posuzovaného o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položky 5 d), přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), ve znění platném k datu vydání napadeného rozhodnutí, pro které je míra poklesu pracovní schopnosti stanovena 70 %. Jednalo se i nadále, stejně jako v minulosti, o těžkou neurotickou poruchu charakteru protrahované poruchy přizpůsobení s depresivní symptomatologií a anxietou, nasedající na terén osobnostní dispozice. V rámci těžké poruchy byl zdravotní stav dlouhodobě stabilizovaný. Míra poklesu pracovní schopnosti byla proto snížena ve smyslu § 4 citované vyhlášky o 10 %. Pokles pracovní schopnosti celkově činil 60 %. V uvedeném hodnocení jsou dostatečně zohledněna i doprovodná onemocnění a dosavadní výdělečná činnost. Nešlo (a to ani srovnatelně) o obsedantně kompulzivní poruchu s neschopností kontaktu mimo přirozené sociální prostředí, vedoucí k poskytování ústavní péče v nemocnici nebo odborném léčebném ústavu. Dále bylo uvedeno, že míra poklesu pracovní schopnosti se podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity nemění. Posudková komise uvedla, že po vzniku invalidity II. stupně byl posuzovaný schopen vykonávat výdělečnou činnost s podstatně menšími nároky na duševní schopnosti, byl schopen využít dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti. Posudková komise se shodla s výsledkem posouzení lékaře žalované České správy sociálního zabezpečení a odvolací agendy LPS, od lékaře referátu LPS Brno – město se posudková komise lišila tím, že duševní poruchu, jež je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nehodnotí v kapitole V, položce 4 vyhlášky o posuzování invalidity, kde se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti pro afektivní poruchy – poruchy nálad, protože u posuzovaného tato porucha nebyla prokázána. Posudková komise MPSV ČR dospěla k závěru, že dolní hranici lze snížit o 10 % bodů v souladu s ust. § 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb., stejně tak jako k tomu dospěl lékař ČSSZ vypracovávající posudek v rámci námitkového řízení. PK MPSV ČR, pracoviště Brno, svůj závěr odůvodnila tím, že v rámci těžké poruchy byl zdravotní stav dlouhodobě stabilizovaný a stěžovatel je schopen vykonávat výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na duševní schopnosti, je však schopen využít dosaženého vzdělání, zkušeností a znalostí.

Krajský soud v Brně se se stanoviskem PK MPSV ČR, pracoviště Brno, ztotožnil, a ztotožnil se i se zdůvodněním snížení dolní hranice o 10 % bodů, neboť i ze samotného sdělení stěžovatele v řízení o žalobě před krajským soudem vyplynulo, že v posledních 6 –

7 letech hospitalizován nebyl, i když mu byla asi 2 x po té hospitalizace nabídnuta, vždy ji však odmítl. Stěžovatel to odůvodňoval tím, že nedokáže pobývat v žádné komunitě a pokud by byl nucen v komunitě pobývat, způsobilo by to zhoršení jeho zdravotních problémů. Navíc chodil do stálého zaměstnání do roku 2003, a po té, kdy mu byl přiznán částečný invalidní důchod, si občas našel nějakou brigádu, ovšem v práci prakticky vydržel pouze 1 den. Krajský soud k tomu uvedl, že v době, kdy žalobce byl poživatelem částečného invalidního důchodu, již z tohoto samotného důchodu vyplývá, že na částečný pracovní úvazek pracovat mohl, neboť pokud by tomu tak nebylo, byl by mu již v té době přiznán plný invalidní důchod a navíc o určité stabilizaci zdravotního stavu podle soudu skutečně svědčilo to, že stěžovatel již nejméně 6 – 7 let hospitalizován z důvodu jeho zásadního zdravotního postižení nebyl. Krajský soud dále uvedl, že pokud stěžovatel uváděl, že podle jeho názoru mu nebyly PK MPSV ČR zhodnoceny správně ani ostatní zdravotní problémy, které má, zejména problémy neurologické, ani s tímto krajský soud nemohl souhlasit, neboť z posudku PK MPSV ČR, pracoviště Brno, z 25. 1. 2012 vyplývá, že posudková komise dostatečně zohlednila i ostatní zdravotní problémy stěžovatele a toto se také promítlo v míře poklesu pracovní schopnosti a nebylo proto třeba horní hranici zvýšit o 10 % podle § 3 vyhlášky o posuzování invalidity, nebylo také prokázáno, že stěžovatel by s ohledem na své zdravotní postižení nebyl schopen léčby za hospitalizace. Soud považoval tento posudek za úplný a přesvědčivý, a proto převzal jeho závěr. Konstatoval poté, že zdravotní stav stěžovatele neodpovídal ke dni vydání napadeného rozhodnutí plné invaliditě, ale nadále jen invaliditě II. stupně.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 6. 2011, č. 540 626 3610/48091 - DL, o námitkách podaných proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2011, č. j. 540 626 3610, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o změnu výše invalidního důchodu podle ustanovení § 41 odst. 3 a pro nesplnění podmínek § 39 odst. 2 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Brno – město ze dne 16. 2. 2011 je stěžovatel nadále invalidní pro invaliditu II. stupně, bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

II. Kasační stížnost

Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 26. 3. 2012. Kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu považuje stěžovatel za nezákonný pro nesprávné posouzení otázky v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel rovněž uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, ze které soud vycházel, nemá oporu ve spisu a je s ním v rozporu. Dále stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť odůvodnění rozhodnutí je nesrozumitelné a nedostatečné.

Stěžovatel s rozhodnutím krajského soudu nesouhlasí, neboť soud při zamítnutí žaloby své závěry opřel pouze o závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Brno, ze dne 25. 1. 2012, č. j. 2011/4659 - BR. V posudkovém závěru byla stanovena konečná míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu celkem na 60 % s tím, že k datu vydání napadeného rozhodnutí šlo u

posuzovaného o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 5 d) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., ve znění platném k datu vydání napadeného rozhodnutí, pro které je míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 70 %. Podle posudku Posudkové komise MPSV se i nadále jednalo o těžkou neurotickou poruchu charakteru potrahové poruchy přizpůsobení s depresivní symptomatologií a anxietou, nasedající na terén osobnostní dispozice. V rámci těžké poruchy byl zdravotní stav dlouhodobě stabilizovaný. Míra poklesu se proto ve smyslu § 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb. snižuje o 10 %. V posudku bylo dále uvedeno, že po vzniku invalidity druhého stupně byl stěžovatel schopen vykonávat výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na duševní schopnosti, byl schopen využít dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti. Soud uzavřel, že posudek považuje za objektivní, byly v něm vypořádány všechny odborné lékařské zprávy, a z ničeho nevyplývá, že snížení o 10 procentních bodů by bylo ze strany Posudkové komise MPSV pouze účelové.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že závěry PK MPSV jsou objektivní a že se v něm posudková komise vypořádala se všemi odbornými lékařskými zprávami. Má za to, že předmětný posudek ze dne 25. 1. 2012, č. j. 2011/4659 - BR, je neobjektivní a posudkový závěr neodpovídá skutečnému stavu, kdy posudková komise nezohlednila veškeré skutečnosti vyplývající z lékařských zpráv. Především má stěžovatel za to, že posudková komise účelově využila ustanovení § 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kdy na základě tohoto ustanovení byla snížena procentní míra poklesu pracovní schopnosti o 10 %. Je bezpochybné, že stěžovatel trpí duševní poruchou, která je v citované vyhlášce subsumována pod bodem 5 d) v kapitole V. přílohy, kdy míra poklesu pracovní schopnosti je stanovena na 70 %. Při takto stanovené míře neschopnosti má stěžovatel nárok na plný invalidní důchod podle ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb., neboť se jedná o invaliditu třetího stupně. Stěžovatel namítá, že správní orgán, aniž by dostatečně a hodnověrně svůj postup odůvodnil, snížil automaticky procentní míru pracovní schopnosti o 10 % s odkazem na citované ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Stěžovatel zdůrazňuje, že závěr správního orgánu o tom, že u stěžovatele je vliv jeho nemoci nepodstatný ve vztahu na jeho schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti a na schopnosti pokračovat v předchozí výdělečné činnosti, je nepodložený.

Z lékařských zpráv evidentně vyplývá, že stěžovatel vzhledem k jeho problémům není schopen jakékoliv výdělečné činnosti, a že jakékoliv pracovní zařazení, respektive výkon zaměstnání, by na něj působil právě jako onen stresor, tudíž je nanejvýš pravděpodobné, že by se jeho zdravotní stav opět zhoršil a o případné zaměstnání by zřejmě stejně přišel. Navíc by to nepochybně způsobilo destabilizaci jeho zdravotního stavu.

Stěžovatel dále uvádí, že žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení a Posudková komise MPSV se liší v důvodech, ze kterých mají za to, že je možné snížit procentní míru poklesu pracovní schopnosti u stěžovatele. Žalovaná uvádí jako důvod, který je obsažený v ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. (stav pojištěnce nemá vliv nebo je nepodstatný na využívání dosaženého vzdělání ...), zatím co PK MPSV své závěry opírá především o tvrzenou dlouhodobou stabilizaci zdravotního stavu stěžovatele podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Podle stěžovatele však nelze přihlédnout ani k jednomu

z důvodů, neboť tyto u stěžovatele vůbec neexistují. Co se týče § 4 odst. 1 vyhlášky, tak z lékařských zpráv, které jsou obsahem posudku a ze kterých měla PK MPSV vycházet, jednoznačně vyplývá, že stěžovateli se neustále zhoršuje paměť, a dále také uvádí, že pracovní potenciál je u stěžovatele vymizelý (psychologický nález MUDr. D. ze dne 14. 1. 2011 a další). Není tedy možné tvrdit, že stěžovatelovo „onemocnění není, nebo má, avšak nepodstatný, vliv na využití jím dosaženého vzdělání, schopností a znalostí, jak bez bližšího odůvodnění uvádí žalovaná.“. Také závěry PK MPSV o stabilizaci stavu stěžovatele nebyly řádně odůvodněny.

Stěžovatel podotýká, že citovaná ustanovení vyhlášky dávají pouze možnost využít jejich dikce (viz sousloví *lze tuto hranici zvýšit až o 10 %)* a nikoliv povinnost, jak navozuje odůvodnění jak žalované, tak i PK MPSV. Pokud tedy existuje pouze možnost využít tohoto ustanovení, kdy záleží pouze na žalované, zda toho využije či nikoliv, je třeba uvést, že se jedná v podstatě o správní uvážení. Vzhledem ke skutečnosti, že podle stěžovatele je zcela evidentní, že toto správní uvážení bylo použito jednoznačně v neprospěch stěžovatele, mělo jako takové být dostatečně a především přesvědčivě odůvodněno, přičemž mělo být přihlédnuto ke všem okolnostem posuzovaného případu. To se však nestalo, neboť žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení a také PK MPSV v pozici vypracovatele posudku se v tomto omezily pouze na strohé konstatování bez bližšího odůvodnění, které by bylo postaveno na skutečných závěrech vyplývajících z jednotlivých lékařských zpráv posuzovaných každé zvlášť a v jejich vzájemných souvislostech. V takovém postupu shledává stěžovatel účelovost, která ve svém důsledku vede k rozhodnutí, které je v neprospěch stěžovatele.

Stěžovatel se domnívá, že žalovaná a poté Krajský soud v Brně nedostatečně přihlédl k dalším zdravotním potížím stěžovatele, ač tak učinit měl, a to podle ustanovení § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kdy má za to, že tyto komplikace nebyly posuzovány ve vzájemných souvislostech, tedy komplexně, ale pouze jednotlivě, bez hlubšího srovnání vlivů na stěžovatelův celkový zdravotní stav. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, sp. zn. 4 Ads 53/2005.

Stěžovatel má rovněž za to, že o nestrannosti PK MPSV, tedy o zpracovateli posudku, na kterém výhradně postavil své rozhodnutí Krajský soud v Brně, lze důvodně pochybovat. Na to lze podle stěžovatele usuzovat především z toho důvodu, že ačkoliv posuzované lékařské zprávy zcela jasně ukazují na zhoršující se zdravotní stav stěžovatele, respektive jeho příznaky (např. postupné snižování paměťových schopností a schopností soustředit se, nynější stav dosažený pouze za masivní medikace atd.), PK MPSV došla k závěrům, jež podle názoru stěžovatele zcela vyhovují správnímu orgánu, avšak bez jakékoliv bližší a především přesvědčivé argumentace. Stěžovatel má za to, že jeho zdravotní stav by měl zhodnotit skutečně nezávislý znalec. Podle názoru stěžovatele vzhledem k výše uvedenému nade vší pochybnost vyplývá, že kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně nebylo vydáno na základě skutečného skutkového stavu ve věci, je zcela neobjektivní a také nesrozumitelné a nedostatečné. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 26. 6. 2012 a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje výslovně stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel dále uplatňuje stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata nemá oporu ve spisu a je s ním v rozporu. Dále se stěžovatel výslovně dovolává důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu se v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem považuje podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, sp. zn. 4 Ads 53/2005; dostupné na www.nssoud.cz) za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 6. 2011, č. X1, o námitkách podaných proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2011, č. j. X, jímž byla zamítnuta stěžovatelova žádost o změnu výše invalidního důchodu podle ustanovení § 41 odst. 3 a pro nesplnění podmínek § 39 odst. 2 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Brno - město ze dne 16. 2. 2011 je stěžovatel nadále invalidní pro invaliditu II. stupně.

V daném případě se tedy jedná o důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a rozhodnutí soudu závisí především na jeho odborném lékařském posouzení.

Krajský soud v Brně v projednávané věci proto nepochybil, když vycházel z posudku Posudkové komise MPSV ČR, pracoviště Brno, ze dne 25. 1. 2012, č. j. 2011/4659 - BR. Tento posudek musí splňovat požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, protože bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se

všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především. Stěžovatel v daném případě nezpochybňuje, že míra poklesu jeho pracovní schopnosti byla stanovena na 70 %, nesouhlasí však s tím, že uvedená míra poklesu byla podle vyhlášky č. 359/2009 Sb. snížena o 10 %, k čemuž podle jeho názoru nebyl dán důvod a v této souvislosti poukazuje na to, že žalovaná a posudková komise se liší v důvodech pro toto snížení.

Nejvyšší správní soud přisvědčil námitkám stěžovatele, že v souzené věci se žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení a Posudková komise MPSV liší v důvodech, ze kterých mají za to, že je možné snížit procentní míru poklesu pracovní schopnosti u stěžovatele. Žalovaná uvádí jako důvod, který je obsažený v ustanovení § 4 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. (dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pojištěnce nemá vliv nebo je nepodstatný na využívání dosaženého vzdělání, zkušenosti a znalosti ...). Z lékařských zpráv, které jsou obsahem posudku, však jednoznačně vyplývá, že se stěžovateli neustále zhoršuje paměť, a také se uvádí, že pracovní potenciál je u stěžovatele vymizelý (viz. psychologický nález MUDr. D. ze dne 14. 1. 2011 a další). Pokud by byl aplikován § 4 odst. 1 citované vyhlášky, pak by muselo být řádně zdůvodněno, proč může stěžovatel předchozí výdělečnou činnost vykonávat. PK MPSV pak své závěry opírá především o tvrzenou dlouhodobou stabilizaci zdravotního stavu stěžovatele s odkazem na ustanovení § 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb., aniž by uvedla odkaz na příslušný odstavec citovaného ustanovení § 4, a aniž by své závěry o stabilizaci stavu stěžovatele řádně odůvodnila s přihlédnutím k lékařským zprávám, které měla k dispozici.

Krajský soud v Brně pochybil, když se odlišností a rozpory uvedených posudků vůbec nezabýval. PK MPSV, pracoviště Brno, ve svém posudku č. j. 2011/4659 - BR ze dne 25. 1. 2012 neodůvodnila, na základě čeho dospěla k závěru, že je možné snížit procentní míru poklesu pracovní schopnosti u stěžovatele o 10 %. Závěry opřela o tvrzenou dlouhodobou stabilizaci zdravotního stavu stěžovatele s odkazem na ustanovení § 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb., aniž by uvedla odkaz na příslušný odstavec citovaného ust. § 4, a aniž by své závěry o stabilizaci stavu stěžovatele řádně odůvodnila. V této části je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť soud při svém rozhodování vycházel z posudku, jenž je nedostatečně zdůvodněn.

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku stěžovatele, že žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení a poté Krajský soud v Brně nedostatečně přihlédl k dalším zdravotním potížím stěžovatele, ač tak učinit měl, a to podle ustanovení § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., a že tyto komplikace nebyly posuzovány ve vzájemných souvislostech, tedy komplexně, ale pouze jednotlivě, bez hlubšího srovnání vlivů na stěžovatelův celkový zdravotní stav. Krajský soud s odkazem na obsah posudku PK MPSV konstatoval, že posudková komise dostatečně zohlednila i ostatní zdravotní problémy stěžovatele a toto se také promítlo v míře poklesu pracovní schopnosti a nebylo proto třeba horní hranici zvýšit o 10 % podle § 3 odst. 1 a 2 vyhlášky o posuzování invalidity. Krajský soud však tento svůj závěr nijak nezdůvodnil.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že je naplněn důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí.

Skutková zjištění a hodnocení těchto zjištění nepostačují pro závěr, který krajský soud zaujal, proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2012, č. j. 41 Ad 53/2011 - 55, zrušit a věc vrátit Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud považoval kasační stížnost stěžovatele za důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude třeba, aby si krajský soud vyžádal od Posudkové komise MPSV ČR, pracoviště Brno, doplňující posudek, v něm tato posudková komise musí řádně odůvodnit své závěry, že je možné snížit procentní míru poklesu pracovní schopnosti u stěžovatele o 10 % podle § 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb. o posuzování invalidity (v původním posudku PK MPSV nebyl uveden odkaz na příslušný odstavec citovaného § 4, komise své závěry opírá především o tvrzenou dlouhodobou stabilizaci zdravotního stavu stěžovatele - to nasvědčuje snížení podle § 4 odst. 2 vyhlášky, zatímco lékař ČSSZ přistoupil ke snížení podle § 4 odst. 1 uvedené vyhlášky). PK MPSV ve svém posudku rovněž musí řádně odůvodnit, jak bylo přihlédnuto k dalším závažným zdravotním postižením stěžovatele a jak se toto také promítlo v míře poklesu pracovní schopnosti a z jakých důvodů nebylo proto třeba horní hranici zvýšit o 10 % podle § 3 odst. 1 a 2 vyhlášky o posuzování invalidity.

Po doplnění posudku jednoznačně stanovenými závěry ve shora uvedeném směru Krajský soud v Brně znovu posoudí, zda napadené rozhodnutí žalované je zákonné, či nikoliv.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.).

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 19. 10. 2011, č. j. 41 Ad 53/2011 - 19, pro řízení o žalobě před krajským soudem ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Vymazal, který stěžovatele zastupuje i v řízení o kasační stížnosti; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi, jenž k výzvě soudu odměnu vyčíslil v celkové výši 960 Kč, odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti za jeden úkon právní služby v částce 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za podání ve věci kasační stížnosti ze dne 26. 3. 2012, a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože

ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, jak soudu doložil osvědčením o registraci, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 160 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 960 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu